

протегна голата си ржка нагоре и звънна проточенъ ясенъ женски викъ :

— Ида! идаааа!

Прелетѣха гължби.

Никола отжегли биволетѣ и ги пусна нагоре по хълма. Кой викна? Нѣкой вика въ душата му. Опрѣ се на копралята и погледна.

Тя мина презъ нивята съ изжднѣла грѣдь и изтрѣпнала снага.

— Яна!

Вмигъ нивитѣ се провалиха нѣкъде, прѣстѣта се разрони, ралото потъна, биволитѣ се възправиха като две черни кучета и страшно завиха.

На Коминчето отъ Янината нива излѣзе Змея, съ червенъ поясъ и черъ калпакъ. Сложи ржка надъ чело и погледна надолу. Очитѣ му черни като вжглени, не — очитѣ му сини, като лѣтно небе.

Яна върви презъ дълбокото жито и на шията ѝ блѣсти божигробското кръстче. Отива къмъ него, диша бърже, гърдитѣ ѝ се повдигатъ високо, отива — загубена е!

Една тежка ржка сграби рамото му.

— Никола!

Никола се сепна и прокара ржка надъ челото си.

— Какво си се заплесналъ, прибирай биволитѣ да си ходимъ — утре жътва ни чака.

Повѣ.